

Sygn. akt: III U 900/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2015 r. w O.

sprawy z odwołania Z. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 26.09.2014r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. N. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.09.2014r. do dnia 31.12.2016r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26.09.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił Z. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z. N. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 22.09.2014r. ustaliła, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 17.11.1992r. organ rentowy przyznał Z. N. prawo do renty. Prawo to przedłużano Z. N. i przysługiwało mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31.08.2014r.

W dniu 18.07.2014r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na kolejny okres. Orzeczeniem z dnia 25.08.2014r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Na skutek wniesionego sprzeciwu, jego stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 22.09.2014r. także orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Wobec powyższego zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania Z. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) – prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania Z. N. zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii i psychiatrii. Po przeprowadzeniu wywiadu ze Z. N., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegła psychiatra M. F. rozpoznała u niego zaburzenia depresyjne nawracające.

Biegła oceniła, że występujące u odwołującego się schorzenie oraz stopień jego zaawansowania powodują nadal częściową niezdolność do pracy zarobkowej. Biegła stwierdziła bowiem, że utracił on w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Zdaniem biegłej niezdolność ta będzie trwała do dnia 31.12.2016r. (k.15-17).

W uzasadnieniu opinii biegła wskazała, że Z. N. od ponad 30 lat cierpi na przewlekłą, ciężką, endogenną chorobę psychiczną – zaburzenia depresyjne nawracające. Był wielokrotnie hospitalizowany psychiatrycznie – ostatnio w 2008r. z powodu ciężkiej depresji psychotycznej z tendencjami samobójczymi. Był leczony serią zabiegów elektrowstrząsowych. Od tamtej pory jest leczony systematycznie w PZP. Od ponad roku jest według leczącego go psychiatry w nastroju wyrównanym, z niezaburzonym tokiem myślenia, bez depresyjnej oceny własnej sytuacji. Według biegłej, utrzymujący się od kilku lat stabilniejszy stan psychiczny, jest wynikiem rehabilitacyjnego wpływu wykonywanej przez niego prostej pracy. Wykonuje on proste czynności fizyczne poniżej poziomu swego wykształcenia i możliwości intelektualnych. Destabilizacja jego obecnego funkcjonowania może przyczynić się zdaniem biegłej do drastycznego pogorszenia zdrowia psychicznego i do kolejnej hospitalizacji psychiatrycznej. Biorąc pod uwagę zmieniony przez wieloletnią chorobę psychiczną jego poziom funkcjonowania poznawczo-intelektualnego m.in. postrzegania otaczającej go rzeczywistości oraz trwałe zmiany osobowości związane z traumatycznym doświadczeniem cierpienia z powodu choroby psychicznej biegła stwierdziła, że odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy.

Organ rentowy nie zgodził się z treścią tej opinii. Jego zdaniem opis badania przedmiotowego nie uzasadnia częściowej niezdolności do pracy. Nie potwierdza tego również załączona w aktach dokumentacja z PZP. W konkluzji ZUS wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry (k.28-29).

Sąd na mocy art.217§3 kpc oddalił ten wniosek. Sąd uznał bowiem, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione przez opinię biegłej M. F.. Z opinii tej jednoznacznie wynika, że odwołujący nie może wykonywać pracy zgodnej ze swoimi kwalifikacjami. Odwołujący aktualnie ma 52 lata. Z wykształcenia jest on technikiem obróbki skrawania. Przed uzyskaniem prawa do renty pracował jako zaopatrzeniowiec i magazynier. Zdaniem Sądu z opinii wynika, iż odwołujący nie może aktualnie podjąć pracy zgodnej ze swoim wykształceniem bądź pracy, którą wykonywał uprzednio. Z opinii jednoznacznie wynika, że lekka praca, jaką odwołujący wykonuje obecnie, jest dla niego formą terapii. Odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy dokonana przez organ rentowy, nie zawierająca konkretnych i przekonujących argumentów, podważających miarodajność sporządzonej przez biegłą opinii, nie może zdaniem Sądu stanowić podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego. Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa wynika, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (tak wyrok SN z 04.08.1999r.). Nadto Sąd miał na uwadze, że toczyła się przed Sądem Okręgowym w Ostrołęce pod sygn. akt IIIU 113/11 sprawa z odwołania Z. N. przeciwko ZUS o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W sprawie tej Sąd dopuszczał dwukrotnie dowód z opinii biegłego psychiatry. Obie opinie były korzystne dla odwołującego i w konsekwencji Sąd przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Tym samym odwołujący jest uprawniony do renty z uwagi na swój stan zdrowia psychicznego od 1992r., czyli od 22 lat. Z opinii sporządzonej w niniejszej sprawie wynika, że jego stan zdrowia nie uległ poprawie.

W ocenie Sądu z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że odwołujący nadal nie może wykonywać pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Wobec powyższego Sąd na mocy art.240§1 kpc uchylił swe postanowienie z dnia 04.11.2014r. w części dotyczącej dopuszczenia dowodu z opinii biegłego neurologa. Sąd doszedł bowiem do wniosku, że opinia sporządzona przez biegłego psychiatrę jest wystarczająca do oceny stanu zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał Z. N. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.09.2014r. do dnia 31.12.2016r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a w/w ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS-em. Z uwagi bowiem na poziom skomplikowania sprawy, do jej rozstrzygnięcia niezbędne było zasięgnięcie opinii biegłego psychiatry.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.